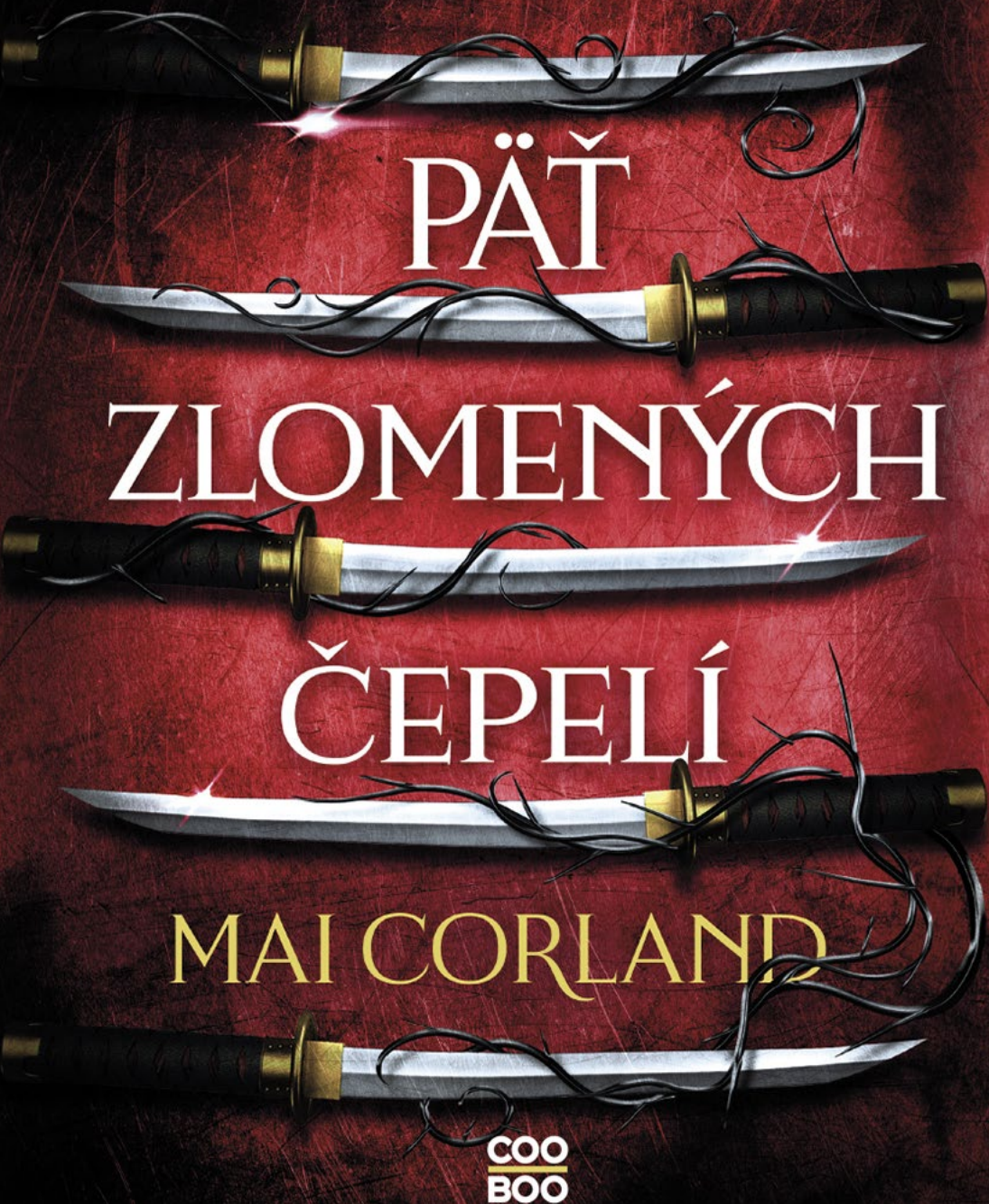

PÄŤ
ZLOMENÝCH
ČEPELÍ
MAI CORLAND

COO
BOO

Päť zlomených čepelí

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Mai Corland
Päť zlomených čepelí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PÄŤ
ZLOMENÝCH
ČEPELÍ

MAI CORLAND

Preložila Denisa Jahičová

COO
BOO

*Venujem svojmu mužovi z ocele,
ktorému patrí moje srdce a svieti mi na cestu.*

Päť zlomených čepelí je temné dobrodružné fantasy plné vražedných klamárov, morálnych dilem a tajomstiev, ktoré môžu zničiť celé kráľovstvo. Príbeh obsahuje prvky, ktoré nemusia byť vhodné pre všetkých čitateľov. Zobrazuje sa v ňom násilie, krv, smrť (vrátane smrti rodičov, detí, uväznených ľudí a zvierat), travičstvo, zneužívanie návykových látok, alkohol, sexuálne aktivity, zneužívanie zvierat, rodovo podmienené násilie, sexuálne služby, samovražedné myšlienky a nevoľníctvo. Opisuje sa v ňom znásilnenie či napadnutie a taktiež tu nájdete realistické zobrazenie genocídy. Čitatelia, ktorí môžu byť citliví na tieto prvky, berte, prosím, na vedomie toto varovanie a pripravte sa na hru o korunu...

PRVÁ KAPITOLA

ROYO

MESTO UMBRIA, YUSAN

Zlato za krv – týmito slovami som sa preslávil a nimi sa v živote riadim.

Obchodník pomaly počíta zlaté muny a ruky v rukaviciach sa mu zachvejú vždy, keď mu v dlani pristane ďalšia minca. Je o niečo vyšší ako ja, ale ja zas mám dvakrát širšie plecia.

„Ponáhľaj sa. Nemám na to celú noc,“ súrim ho.

Môj hlboký hlas ho vystraší a na zem s cvendžaním dopadnú dva bronzové muny. Nechá mince odkotúľať sa, ale zastaví sa, aby zvážil, či ich bude hľadať. Do desiatich pekiel. Toto zaberie dva životy.

Nakoniec mi vrazí peniaze do ruky, zaplatí za zlomený nos a nohu. Potom utečie preč, plášť s kožušinovou podšívkou za ním zaveje v nočnom vánku. Byť nájomným svalovcom nie je práve vznešené živobytie, ale vyššia vrstva nie je o nič lepšia.

Predieram sa medzi budovami pokrytými sadzami a prepočítavam si zlato. Nič nechýba. Peniaze vložím do mešca na mince a zastrčím si ho do vnútorného vrečka kabátca. Za mnou v tme uličky skučí moja posledná obeť. Ak bude pokračovať v tomto hluku, vtáky zvané hael ho do rána podobú. A ten bohatý kupecký hajzel za zabitie nezaplatil.

„Môžeš sa utíšiť?“ zvolám.

Kňučanie utíchne.

„Ďakujem,“ poviem. Čuší – umlčaný mojimi spôsobmi alebo svojou bolesťou.

Rozmýšľam, že sa vrátim a pomôžem mu. Vždy mi to napadne. Ale nič ma do toho nie je. Nezaujíma ma, čo sa deje po skončení mojej práce. Ani to, prečo chcel obchodník vôbec vyslať túto správu.

Tieto cesty nikam nevedú. A ja už musím niekde byť.

Dýchnem si na zopäté ruky. Poondiata zima. Na dláždených uliciach sa leskne srieň a odtoky už začali mrznúť. Stromy rastúce v tomto stiesnenom meste sú už dávno holé. Zima v Umbrii prichádza rýchlo. Ale to smrť prichádza vždy.

Asi by som si mal kúpiť teplé rukavice, no žalúdok sa mi stiahne už iba pri pomyslení, že by som sa mal rozlúčiť čo i len s jedným strieborným munom. Každá minca sa počíta a ja aj tak nepotrebujem nóbl veci.

Keď sa dostanem na Inch Street, rozostúpia sa predom mnou dva dobre oblečené páry. Všetci majú kožušinové rukávniky a drahé klobúky s perím. Ohromné. Zoširoka ma obídu a ponáhľajú sa preč, akoby som bol nákazlivý alebo čo. Myslím si, že ak ľudí nezastraší moja veľkosť, tak to urobí jazva, ktorá sa mi tiahne po celej tvári. Ľudia si odo mňa proste držia odstup.

A to je dobre.

Zapriem sa plecom do ťažkých drevených dvier krčmy U naliatego hrdloreza a so zastonaním ich otvorím. Bol som už na čistejších a krajších miestach s lepším jedlom, ale také podniky mi nesedia. V krčme je teplo, ale nie horúco, a hlučno, ale zároveň sa tu príliš nekričí – viac nepotrebujem. U naliatego hrdloreza je môj domov. Je to miesto, kde som pred desiatimi rokmi začal podnikať. Hneď po dovŕšení pätnástich rokov som si zriadil obchod v kúte – vtedy som mal o osemnásť kíľ svalov

menej a tvár mi nehyzdila jazva. Vedia, čo tu robím, ale keďže udržiavam krčmu v bezpečí, odvracajú zrak.

Sadnem si na svoju zvyčajnú stoličku na konci baru. Yuri ma zbadá a naleje mi pivo. Môže mať štyridsať, ale aj šesťdesiat. Vzhľadom na jeho plešatú hlavu ťažko povedať. Nie je však výrečný a to sa mi páči.

Posunie pivo po opotrebovanom dreve. Pohár je takmer čistý. „Nieкто ťa hľadal.“

Zdvihnem obočie a preglgnem pivo. Vždy ma nieкто hľadá – aby sa so mnou pobil, ublížil mi či ma zabil. To nie je žiadna novinka. „Prečo by ma to malo zaujímať?“

Yuri si prehodí utierku cez plece a nakloní sa dopredu. „Bolo to dievča.“

Prestanem piť. Srdce sa mi rozbúcha a vzápätí mi vyskočí až do hrdla. Silou vôle ho prinútim vrátiť sa na miesto a predstieram ľahostajnosť. „Ako vyzerala?“

„Pekná,“ odvetí Yuri. Nie je to práve najužitočnejší opis. Zovriem ruku v päsť a zagánim naňho. Oči sa mu rozšíria a pretrie si nos, ktorý mu pred chvíľou nieкто zlomil. Potom rýchlo vykokce: „Vysoká asi ako ja, veľké hnedé oči, trochu krátke čierne vlasy. Približne v tvojom veku – niečo po dvadsiatke. Červený zamatový plášť.“

Prehltnem, vstrebávajúc jeho slová. Vyše dvadsaťročné vysoké dievča, ktoré sa na mňa pýta – nezvyčajné. A myslím si, že slovo „pekná“ tiež zaváži – nepamätám si, kedy ma naposledy hľadalo pekné dievča. Možno chce dať lekcii starému priateľovi alebo sa pomstiť inému dievčaťu. Ja však dievčatám neubližujem.

„Je ubytovaná v hostinci Čierna čižma,“ dodá Yuri.

Najkrajší podnik azda v celej Umbrii. Takže má peniaze a nie je odtiaľto, a predsa odkiaľsi vedela, kde ma hľadať. Toto zaváňa problémami.

„Nemám záujem,“ zamrmlam.

Yuri pokrčí plecami. „Ako chceš.“

Odšuchce sa ďalej, aby obslúžil iného zákazníka pri bare. Na stoličku štyri kroky odo mňa si sadne chlapík, ktorý vyzerá na svoj vek pristaro. Očný kontakt nadviaže iba s Yurim, takže aj on je tu sám. Niekedy sa človek cíti menej osamelý, keď utápa svoj smútok v spoločnom sude piva. Keď sa zamieša do krčmového davu. Aj keď nikomu nepovie ani slovo. Väčšinu večerov som to ja.

Ale dnes večer nemôžem zmiznúť. V hĺbke duše viem, že toto bude jeden z tých prípadov, keď nedokážem zabudnúť, nech už toho vypijem koľkokoľvek. Tak načo si spôsobovať bolesť hlavy, ktorá mi zajtra udrie za očami?

Dopijem pivo, v pohári nechám iba usadeninu. Odtlačím sa od baru, nohy stoličky zaškrípu na lepkavej podlahe. „Odchádzam.“

Yuri nadvihne huňaté obočie. Akoby sa mu na tvári zračilo to, čo mu chýba v hlave. „Už?“

Právom je prekvapený. Zvyčajne sa zdržím na pár pív, sadnem si do svojho kúta a čakám na ďalšiu prácu. Problémy si ma vždy nejakým spôsobom nájdu. Zvyčajne je to rýchle, ale niekedy to trvá aj štyri pívá. Dnes večer je to len jedno.

„Bolí ma hlava.“ Poklopkám si po spánku, akoby nevedel, kde mám hlavu. Ale je to lož. A podľa jeho očí, ktoré má ako trnky a behajú mu zo strany na stranu, tomu Yuri ani na sekundu neverí.

No prikývne. „Dobrá noc, Royo.“

Urobím krok na odchod a stane sa niečo nezvyčajné. Zasiahne ma zvláštny pocit, akoby mi srdce vynechalo úder. Prisahám, že som kútikom oka zazrel červenú machuľu. Silno zažmurkám, obzriem sa a vzápätí sa zahľadím do barového zrkadla. Nič. Len moja zjazvená tvár a nakrátko ostrihané vlasy. Na dohľad nič

červené. Potrasím hlavou. Dnes večer som naozaj mimo. Najlepšie bude, keď hneď odídem.

S námahou vyjdem z krčmy U naliatego hrdloreza späť na mrazivú ulicu. Čoskoro si budem musieť opraviť šnúrky na čižmách, pravdepodobne znova zaplátať kožu – ešte nie sú na zahodenie.

Prisahám, že kým som bol vnútri, ochladilo sa. Dych sa mi zráža pred tvárou. Pri chôdzi si opäť dýcham na ruky, aby som si ich zohrial.

O päť blokov ďalej v nesprávnom smere míňam hostinec Čierna čižma. Nemôžem si pomôcť, spomalím a pozriem sa na lampy svietiace v oknách. Uvažujem... Potom však pokrútim hlavou.

Čo to robím? Čo vôbec hľadám?

Kráčam dvakrát rýchlejšie, aby som sa čo najskôr dostal preč. Je to príliš podozrivé. Príliš čudné. Moje inštinkty sú vždy správne a jazvy, ktoré si nesiem, mi pripomínajú chvíle, keď som svoju intuíciu ignoroval. Naposledy ma to stálo všetko. Rovnakú chybu už neurobím.

Dostať sa do svojej chatrče na lacnom konci mesta mi trvá asi pätnásť minút chôdze po Avalon Road. Ako opúšťam obchodnú štvrť, budovy sú čoraz zanedbanejšie a menšie. Umbria upadá, odkedy sa kráľ Joon dostal k moci, keď som bol ešte dieťa. S celou krajinou to ide dolu vodou.

Cesta sa stáča a po lavici mám riekú. Človek by si myslel, že byť pri vode je príjemné, ale nie v Umbrii. Jediná voda, ktorú tu máme, je špinavá rieka Sol. Ľudia do nej vyprázdňujú nočníky a vyhadzujú odpadky. A je ešte chladnejšia ako vzduch, mrazí vás do špiku kostí, keď ste dosť blízko, aby ste počuli, ako vlny olizujú špinavý breh.

Snažím sa všímať si svoje kroky, okolie. V Umbrii človeku hrozí príliš veľa nebezpečenstiev – či už od gangov, ľudí ako ja,

alebo od haelov – na to, aby sa tu potuloval ako námesačný. No momentálne nie som vo forme. Som rozptýlený.

Obviňujem Yuriho. Je majiteľ krčmy, nie posol. Mohol si nechať všetky poznámky pre seba.

No v skutočnosti sa na Yuriho nehnevám. Pravdou je, že myslím na ňu. Keď Yuri povedal, že je to dievča, vzdula sa vo mne nádej. A nádej je zubatý nôž. Nádej skladá sny z rozbitého skla len preto, aby vzápätí prišla realita a znova ich rozbila. Nádej je najkrutejší trest zo všetkých. Pretože bez nádeje si uvedomujem: Nie je to ona, ty hlupák. Nemôže to byť ona. Nikdy to nemôže byť ona.

Lebo som ju zabil.

DRUHÁ KAPITOLA

EUYN

MESTO OUTTON, FALLOW

Ktosi ma prenasleduje.

Potichu sa smejem do brady nad týmto krutým zvratom osudu, keď sa zľahka prepletám cez outtonské trhovisko. Kedysi som bol cenený lovec – podľa kráľa najlepší v Yusane. A teraz som vo Fallowe, navyše v nebezpečnej oblasti, a som korisť.

Vrhnem sa nabok, využívam trámy na krytie v snahe znemožniť komukoľvek čistý výhľad. Posledné tri roky som sa snažil vyhnúť tomu, aby niekto za moju hlavu získal odmenu dvadsaťtisíc zlatých munov. Aspoňže mi pomáha táto preľudnená štvrť zvaná trhovisko.

Outtonské trhovisko vyzerá, akoby ho niekto narýchlo poskladal za noc z dreva a akejkolvek látky, čo sa podarilo zachrániť z lode, a potom sa na druhý deň ráno rozhodol, že ho tak nechá sto rokov. Zaujímalo by ma, či sú trhy v Yusane také isté – špinavé a nedbalé. Nikdy som na žiadny nevstročil, pretože sme vždy mali sluhov, ktorí nám nakupovali. Vlastne robili všetko, čo sme si želali. Ale to už nie je môj život. Je to len život, na ktorý nemôžem zabudnúť.

Prejdem okolo stánku s opracovanými kožami, ktoré predáva drsne vyzerajúci chlapík stojaci za pultom. Kývne mi a ja mu

pozdrav opätujem. Už som ho videl, ale neviem, ako sa volá. Nepýtal som sa ho na meno, aby sa nepýtal na moje.

Keď je jasné, že dnes si nič nekúpim, odignoruje ma a pokračuje v prehľadávaní davu. Bojí sa zlodějov, v ruke má čepeľ. Bez kráľa sa vo Fallowe spravodlivosť a testy vymierajú individuálne.

Pocit, že ma niekto sleduje, mi naháňa zimomriavky. Hodím rýchly pohľad ponad ľavé plece, aby som zistil, či na mňa niekto nečíha. Nič.

Pokračujem okolo hlučných kurčiat a voňavého korenia. Aróma klinčekov a kardamómu je ohromujúca, keď prechádzam čižmami po prašnej zemi. Predstieram, že uvažujem o sušených datliach, keď sa obzriem ponad pravé plece. Stále nič. Nič okrem obvyčajnej scény. Sú tu samé unavené ženy v hrubých tkaných šatách, nesúce si na hlavách tovar, a bradatí muži, ktorí hľadajú tovar alebo sa chcú poriadne pobiť. Deti tu takmer nevidno a tie, čo som zazrel, sú špinaví malí vreckári.

Dnes sa však o peňaženku nebojím. Bojím sa o svoj krk.

Srdce mi búši v hrudi a ústa mám vyprahnuté ako zem okolo mňa. Nie je to však slnkom. Je to tým, že som terčom, vonku za bieleho dňa, ako je tento. Chcem splynúť so sedliackym ľudom, no tento trik ešte neovládám. Kráčam s kapucňou zakrývajúcou mi čierne vlasy a prašný piesok sa mi usádza na tunike a nohaviciach rovnako ako ostatným, ale je na mne čosi nie celkom bežné.

Keď prechádzam okolo dvoch žien, vyvalia na mňa oči. Otočím sa s úmyslom zistiť, či sú pre mňa hrozbou, vzápätí prejdem pohľadom po strechách budov z pálenej hliny, ale zistím, že na mňa iba pozerali. Pretože moje črty, moje spôsoby sú príliš vyberané, hlavu držím príliš vysoko. Tri roky uväznený vo Fallowe a stále nechodím zhrbený ako ostatní. Moje plec

sa odmietajú spustiť pod ťarchou bremena. Keď sa to snažím predstierať, pekná krčmárka na mňa vždy pozrie prižmúrenými očami a spýta sa, či som mal „priveľa pohárikov“ – tak sa tu hovorí o opilcoch.

Mal som zostať v hostinci až do súmraku, vtedy sa dokážem lepšie zamiešať do davu. Som tam v bezpečí – v takom bezpečí, v akom len môžem byť. Skontroloval som každý kút, naplánoval som si každú únikovú cestu. V závesoch mám schovaný povrazový rebrík pre prípad, že by som potreboval rýchlo ujsť z izby na druhom poschodí. Na vyššom poschodí je teplejšie, navyše oknom na prízemí by mi mohol niekto vojsť do izby, kým budem spať. Niežeby som toho veľa naspal. Moje krvou podliate oči sú toho dôkazom. Keď už odpadnem, tak s otrávenou dýkou pod vankúšom a kušou ukrytou pod posteľou. V kúpeľni mám meč. Nad dverami a oknami čakajú nabité pasce. Neodchádzam, najmä cez deň, ak sa tomu môžem vyhnúť. Ale dnes ráno som nemohol ignorovať červenú obálku pri mojich dverách.

Princ Euyn Hali Baejkin

Stretneme sa v stajniach, keď zvon odbije jednu

Mám ponuku

Princ Euyn. Princ. Euyn.

Oči mi uviazli na tých slovách a žalúdok sa mi prevrátil, čo mi pokazilo chuť po skromných raňajkách, pozostávajúcich zo studenej klobásy a starých sušienok. Nieкто vie, kto som. Nikto by to však nemal vedieť, pretože princ Euyn pred tromi rokmi zomrel na následky odhalenia. Keď sa vás mocní ľudia pokúšajú zabiť, najlepšie je nechať ich myslieť si, že sa im to podarilo. Teraz sa volám Donal.

Obálku pokrčím vo vrecku. Našli ma. Ale kto?

Za posledných šesť odbití zvona mi viackrát napadlo, že by mohlo ísť o prepadnutie. Znovu prehľadávam dav v snahe nájsť v čiernom odetých kráľovských zabijakov. Možno to mal byť darček od môjho drahého staršieho brata, ktorý sa konečne pokúsi ukončiť túto nevyjasnenú situáciu. Pokúsi sa zabiť ma ako muž. Problém však je, že ja chcem žiť – alebo aspoň odmietam zomrieť. Navyše kráľ Joon by priamo nenariadil moju popravu – minule to neurobil, namiesto toho sa spoľahol na to, že ma zabijú živly.

Tak čo je toto?

Kto to poslal? Som paranoidný, ale logicky viem, že obálka nie je od palácových vrahov – tí neposielajú navštívenky. S radosťou vám podrežú hrdlo skôr, ako stihnete zakričať.

Šialenstvo. Je šialenstvo prijať toto pozvanie. Telo ma bolí, ako vzdorujem nutkaniu otočiť sa. Vrátiť sa späť. Ale existuje len jeden smer, ktorým môžem ísť, ak chcem získať odpovede: vpred.

Topánkami rozvírim prach, keď opúšťam rozľahlé trhovisko. Prach sa tu dostane úplne všade. Nemá zmysel snažiť sa udržiavať poriadok. Čo by som dal za voňavé kúpele paláca Qali, za bezchybné chladné mramorové chodby, ba dokonca za tieň stromov v kráľovskej záhrade, kde sluhovia v lete rozprašujú chladivú hmlu a ovievajú vás obrovskými perami. Mne však zostalo slnko, suché hady a púštne supy krúžiace nad hlavou.

Hľadám stopy, hoci trhoviskom prechádza príliš veľa ľudí, aby mi to bolo na úžitok. Avšak keďže naše vojenské čížmy zanechávajú zreteľné odlačky, tak či onak prehľadávam cestu.

Horúčava je ťaživá, ako prechádzam k stajniam, a keď sa ešte raz obzriem, napravím si kapucňu. Nič. Nič okrem hmlistého vzduchu a obyčajných ľudí, ktorí nakupujú. Nič však nezna-

mená, že ste v bezpečí – znamená to len, že ste si ešte nevšimli nebezpečenstvo. V Yusane som lovil všetky tvory a iba málokto ma videl prichádzať.

Som už takmer v stajniach, keď to zbadám: ďalšia červená obálka. A potom si všimnem ruku, ktorá ju drží. A viem, že je pre mňa neskoro.

TRETIA KAPITOLA

SORA

MESTO GAIN, YUSAN

Lúka je v tomto ročnom období nádherná. Prechádzam svojou jemnou, drahokamami zdobenou rukou po vysokej tráve. Zelená tráva je krásna a mäkká, ale zároveň tvrdá a ostrá. Ako ja.

Nie som si celkom istá, ako sa začali lekcie hľadania potravy. Alebo aspoň ako sa z nich stala pravidelná udalosť. No každý týždeň stretávam na lúke za veľkými mestskými hradbami päť žobráckych detí. Medzi týmto miestom a hranicou stromov sa nachádza prekvapujúce množstvo divokých jedlých rastlín a sladkých bobúľ. V horúcich dňoch beriem deti pod stromy, aby som ich čosi naučila o jedlých koreňoch, ale ďalej sa neodvážim ísť. Nemôžem.

„Sora, a čo toto?“ opýta sa Gli. V ruke drží strakatú hubu. Jej malá tvárička s rážštepom pery na mňa hľadí s nádejou. Husté kučery má sčesané dozadu, ako najlepšie sa jej dalo.

Gli má deväť rokov – rovnako ako ja, keď ma uniesli. Nuž, nie uniesli, ale... predali.

Moji rodičia dostali za svoju najstaršiu dcéru peknú sumu. Moji bývalí rodičia. Rovnako ako tieto deti som sirota. Ale na rozdiel od nich nie som slobodná.

Pozriem na obzor. Niekedy premýšlam o tom, že opäť prejdem za hranicu stromov, tentoraz pripravená na les Xingchi. Mohla by som utiecť z Gainu a nikdy sa nevrátiť. Možno by som sa dostala až na sever do bezpečia Khitanu. Ale potom si spomeniem na zábezpeku, ktorú majú. Dôvod, prečo nemôžem odísť.

„Sora?“ zháči sa Gli.

Stále na mňa hľadí veľkými hnedými očami a čaká na odpoveď. Odožením myšlienky a vrátim sa do prítomnosti.

„Nie, nie, zlatko,“ pokrútim hlavou. Dlhé čierne vlasy si zastrčím za ucho, keď sa nakloním dopredu, aby som sa pozrela na jej hríb. „Vidiš tie škvrny? Spomínaš si, čo znamenajú?“

Dám jej chvíľu, aby si vybavila lekciu z minulého týždňa.

Gli sa zamračí a brada jej klesne na hrud'. „Jed.“

„Presne tak,“ prisvedčím.

Pohládzam ju po líci a nadvihnem jej tvár. Má tmavšiu pleť ako ja, bledá severanka, a slzy na krajíčku. Život jej neodpustil, keď sa dopustila chyby. Ale ja môžem.

„Spomenula si si, hoc si predtým zabudla, a to je rovnako cenné ako vedieť to hneď na prvýkrát,“ poviem. „Možno aj viac, pretože teraz na to už nikdy nezabudneš.“ Odmlčím sa a z ruky jej vezmem hubu. „Jedovatým sa vyhybame.“

Usmeje sa, hoci sa pomýlila, a ja jej úsmev opätujem. A potom ma Tao, ktorý má päť rokov a zdá sa, že nikdy nehľadá potravu, skôr ma celý čas drží za ruku, odtiahne za motýľom. Dovoľím mu to a nadvihnem si lem pestrofarebných šiat. Detstvo je krátke a pôžitky sú pre chudobných v Ysane vzácne. Ešte vzácnejšie pre vrahov, ako som ja.

Na lúke však svieti slnko, je mierne popoludnie, deti sa chichocú a motýle sa vznášajú v jemnom vánku. Vzduch vonia

zemou, poľnými kvetmi a náznakom Západného mora. Slnčné lúče čoskoro vystriedajú silné dažde monzúnového obdobia. Preto sa snažím vychutnávať si slnečné dni. Aby som si ich zapamätala.

Snažím sa vidieť, že v tejto ríši stále existuje dobro. Že som jedna z tých šťastných. Prežila som. Prežili sme.

Len čo s deťmi skončíme s hľadaním potravy, zbadám na okraji lúky postavu. Po chrbte mi prebehne mráz a vystriem plecيا. Toho čierneho žrebca a profil by som spoznala kdekoľvek. Gróf. Mocní bohovia, ako ho nenávidím. Už viac než tisíckrát som si priała jeho smrť. Ale, bohužiaľ, bohovia si želania dievčat ako ja nectia.

Predpokladám, že ho považujú za príťažlivého, ale peniaze a postavenie zlepšujú mienku ľudí o mocných mužoch. Je o dvadsaťpäť rokov starší než ja a srdce má čierne ako uhoľ. Vidím ho takého, aký je.

„Dobre, deti. Uvidíme sa budúci týždeň v rovnakom čase?“ opýtam sa.

„Áno, slečna Sora,“ odvetia jednohlasne.

„Dohodnuté.“ Usmievam sa, ale prsty mám ľadové, keď potľapkám Gli po pleci. „Teraz by ste sa mali vrátiť.“

Ak má gróf zlú náladu, môže chytiť jedno z detí a podrezať mu hrdlo. Viem, že ho za to nečaká nijaký trest. A viem to preto, lebo som ho to pred rokmi videla urobiť. Chcem od neho deti čo najrýchlejšie dostať preč. No týchto drobcov vychovala ulica. Všimnú si, že vzduch je zrazu presýtený nebezpečenstvom, a v priebehu niekoľkých sekúnd zmiznú.

Keď vykročím k žrebci, naďalej sa usmievam na prázdne pole. Je to bojový kôň, ktorý by ma rozdupal, len čo by na mňa pozrel. Rovnako ako jeho jazdec. Môj úsmev zmizne, keď sa priblížim.

Grófove hnedé oči si ma prezerajú, ako sa prezerá ponuka v cukrárni. Akoby premýšľal, kde ma najbližšie skonzumuje. Nie je to však túžba – je to vlastníctvo. Pretože som jeho majetok, a to telom aj dušou.

Takmer nebadateľne skloním hlavu. „Môj pane.“

„Svedčí ti to, Sora.“ Usmieva sa a znova si prezerá moje telo pre prípad, že by som to náhodou prvý raz prehliadla. „Hoci prečo sa obťažuješ tráviť čas s tými špinavými sopliakmi, to nikdy nepochopím.“

Zagánim naňho. Nepoložil mi otázku, takže nemusím odpovedať. A ja tu nie som na to, aby sme sa rozprávali.

Gróf si povzdychne, natiahne ruku v rukavici a podá mi navštívenku. Je na nej načmárané meno. Takýmto spôsobom dostanem novú úlohu. Je to ďalšia osoba, ktorú treba zabiť. Ďalšia duša, ktorú treba ukradnúť.

A ja nemám na výber.

Vraždenie je spôsob, ako sa jeho milosti odvdáčim za všetky zlaté muny, ktoré dal mojim bývalým rodičom. Peniaze vynaložené na moje vzdelanie a výcvik – výcvik, o ktorý som nikdy nežiadala a ktorý na mne zanechal nespočetné jazvy, väčšinou neviditeľné. Každé zabitie sa ráta do mojej kúpnej ceny a vysokých úrokov, ktoré začali rásť pred dvanástimi rokmi, keď ma predali.

Tento dlh však musím splatiť, inak moja malá sestra Daysum zažije nevýslovné utrpenie. A ona je jediná rodina, ktorá mi zostala. Je jeho „chránenkyňou“, čo je láskavejšie slovo pre väzňa. Keď ma kúpil, vzal si ju ako zábezpeku.

„Kedy?“ spýtam sa.

„Dnes večer, Sora,“ odvetí gróf. Jeho opálená tvár náhle naberie chladný výraz – jeho skutočný výraz, ktorý vyobrazuje grófovú neskrývanú krutosť. „Jeho telo by malo do úsvitu vy-

chladnúť. Ak sa tak stane, zajtra sa môžeš na hodinu stretnúť so svojou sestrou.“

Odíde a nechá ma stáť na lúke samu. Hrozba je jasná: zlyhaj a Daysum už nikdy neuvidíš.